

Δύο Τούρκοι μπήκαν στο Άγιο Όρος: Τι κατέγραψαν σε άρθρο τους στη Χουριέτ [εικόνες]

/ [Γενικά](#)

Ο Ertuğrul Özkök με μοναχούς

Ο ένας είναι δημοσιογράφος και ο άλλος αρχιτέκτονας. Αν ήταν άλλης εθνικότητας, δεν θα προκαλούσε εντύπωση η απόφασή τους να μουν στο Άγιο Όρος. Το ότι είναι Τούρκοι, όμως, δημιουργεί έντονο ενδιαφέρον. Ο δημοσιογράφος της Χουριέτ, Ertuğrul Özkök και ο αρχιτέκτονας φίλος του Ali Esad Göksel καταγράφουν τις εντυπώσεις τους και αποκαλύπτουν.

Φυσικά δεν εισέβαλλαν στο «Περιβόλι της Παναγιάς», αντιθέτως, έλαβαν σχετική άδεια από τον Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου και έμειναν στη μονή τρεις ημέρες.

Επιστρέφοντας στην Τουρκία, έγραψαν σε ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Χουριέτ τις εντυπώσεις τους από την παραμονή τους εκεί και σημείωσαν το πώς τους υποδέχθηκαν οι μοναχοί, γνωρίζοντας πως είναι Τούρκοι.

Γράφει χαρακτηριστικά ο δημοσιογράφος Ertuğrul Özkök:

«Όπως οι περισσότεροι Τούρκοι, έτσι και εγώ, άκουσα για πρώτη φορά το Άγιο Όρος στο έργο «Aynaroz Kadısı» (Ο Καδής του Αγίου Όρους) του Musahipzade Celal. Μετά ανακάλυψα αυτή την περιοχή. Διάβασα αρκετά. Ήθελα χρόνια να πάω. Τελικά πήγα με την βοήθεια και την άδεια του Πατριάρχη του Fener (Φαναρίου),

Βαρθολομαίου (σ.σ. έτσι ονομάζουν οι Τούρκοι, για λόγους προπαγάνδας, τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο).

Μετά την Μέκκα, την Υεμένη, το Βατικανό και το Μπουτάν, τώρα βρισκόμαστε στο Άγιο Όρος... Δηλαδή στο «Περιβόλι της Παναγίας»... Μόλις στρίβει από το ακρωτήριο το караβάκι που μεταφέρει εμένα και τον αρχιτέκτονα Ali Esad Göksel, αντικρίζουμε το υπέροχο κτήριο πάνω στον λόφο. Έχουμε στο χέρι την άδεια εισόδου που μας έδωσε το Πατριαρχείο του Fener. Βγάζω από την τσάντα μου τα ακουστικά και βάζω την μουσική που είχα κανονίσει από πριν. Η Άννα Νετρέμπκο τραγουδάει το «Pie Jesu». Νιώθω χαρούμενος που πραγματοποιώ κάτι ακόμα που ονειρευόμουν από χρόνια. Απομόνωση στο Άγιο Όρος... Έχω απέναντί μου την ιερά μονή Διονυσίου, μια από τις ομορφότερες εκκλησίες της περιοχής αυτής στην Ελλάδα που αποκαλείται Άγιο Όρος. Θα ζήσουμε σε αυτή τη μονή επί 3 μέρες και 3 νύχτες. Από την στιγμή που θα πατήσουμε πόδι στην στεριά, θα χάσουμε κάθε επαφή με τον κόσμο για 3 μέρες. Το караβάκι μας αφήνει και φεύγει σε δύο λεπτά.

Ο Ali Esad Göksel σε έναν περίπατο έξω από τη Μονή

Περιμένουμε με τις αποσκευές και τους σάκους μας. Δεν βλέπουμε κανέναν να μας υποδέχεται.

Η μονή είναι στο τέλος ενός απότομου και μακρύ δρόμου. Αναγκαστικά αρχίζουμε

να περπατάμε. Σκαρφαλώνοντας με τις βαριές μας βαλίτσες, στα πρώτα 10 μέτρα καταλαβαίνουμε τι εστί ασκητική ζωή. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή έρχεται να μας σώσει η φωνή που ακούμε. Εκεί ψηλά στους εξώστες, κάποιος μας φωνάζει: «Περιμένετε ερχόμαστε». Λίγο αργότερα βρίσκουμε μπροστά μας ένα φορτηγάκι 4×4. Ευνοημένοι λοιπόν, τελειώνουμε με τα πάθη του μοναχισμού τουλάχιστον μέχρι να μπούμε στην μονή.

Μέσα κάθονται δυο παπάδες με τα μαύρα ράσα τους. Ο ένας μας λέει «Καλωσορίσατε» στα τούρκικα. Έτσι γνωριζόμαστε με τον Πάτερ Γαβριήλ που επί τρεις μέρες θα μας ξεναγήσει και θα μας βοηθήσει σε καθετί... Το όχημα ανεβαίνει την απότομη ανηφόρα και σταματά κάπου που μοιάζει με πύλη κάστρου, παίρνουμε τις αποσκευές μας και μπαίνουμε μέσα. Το τοπίο θυμίζει την σειρά Game of Thrones. Στην μέση της αυλής υπάρχει μια εκκλησία με τοίχους βαμμένους σε μπορντό και λευκό.

Περνάμε από δίπλα και ανεβαίνουμε τις σκάλες. Πριν πάμε στο δωμάτιο που θα μείνουμε, μπαίνουμε σε ένα σαλόνι. Μας προσφέρουν τσίπουρο και λουκούμι. Η πρώτη μας εντύπωση: Δεν είναι καθόλου τρομακτικοί άνθρωποι όπως μας τους μάθαιναν από μικρούς, εκείνοι οι παπάδες με τα μαύρα γένια. Απεναντίας, όλοι τους μας φέρονται πολύ φιλικά. Μάλιστα νιώθουμε ότι μας δείχνουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τον λόγο ότι είμαστε Τούρκοι.

Το πρώτο μενού των μοναχών: Πατάτες με αβγά

Επειδή φτάσαμε λίγο αργά στην μονή, δεν μπορούμε να παρακολουθήσουμε τον εσπερινό. Μας ετοιμάζουν φαγητό κάπου χώρια και τρώμε το μενού των μοναχών. Πατάτες με αβγά, ελιές, ψωμί, ντοματοσαλάτα και ένα πορτοκάλι.

Στις 6 και μισή το βράδυ σταματούν τα πάντα, ανεβαίνουμε στο δωμάτιο. Ο Πάτερ Γαβριήλ κλείνει σιγά-σιγά την εσωτερική αυλή της μονής και την βαριά πόρτα που χωρίζει το δωμάτιό μας από τον έξω χώρο. Η αυλή βυθίζεται μεμιάς στην σιωπή...

Η ζωή τελειώνει νωρίς το βράδυ αλλά ξεκινά πολύ νωρίς το πρωί. Θα ξυπνήσουμε στις 03.00 για την πρωινή λειτουργία».

Πηγή: iefimerida.gr